

mtatkki

Hungarian Academy of Sciences
Centre for Social Sciences
Institute for Minority Studies

A PDF fájlok elektronikusan kereshetőek.

A dokumentum használatával elfogadom az
[Europeana felhasználói szabályzatát](#).

A multikulturalizmus kritikája

Mennyire reálisak a bírálatok?

MÚLT HETI SZÁMUNKBAN írtunk a multikulturalizmus történetéről. Az Európai Unióban mára a multikulturalizmushoz való viszonyulás a tolerancia és a progresszivitás fokmérője lett: eszerint egy társadalom számára az az előnyös, ha demográfiai, kulturális és vallási területen minél inkább egyfajta pluralizmus valósul meg.

PÁTKAI MIHÁLY

Gyakran hallani a multikulturalizmus érvrendszerének népszerű paneleit: lejárt a nemzetállamok ideje, a beszűkült monokulturák helyett nyitott, befogadó társadalmakat kell megvalósítani; a bevándorláspolitikai liberalizációjára van szükség; ha megnyitjuk a kapuinkat a különféle kultúrákból érkező migránsok előtt, a társadalmunk színesebb és értékesebb lesz; minél többféle kultúrát befogadunk, annál gazdagabbak leszünk mi magunk is.

Ez az Európai Unió hivatalos álláspontja is. Ezt képviselik a nyugat-európai országok, Németországgal az élen (még akkor is, ha Merkel német kancellár többször beszélt nyilvánosan a multikulti bukásáról). Ezt hirdeti Soros György személyesen és a különböző alapítványain keresztül is, emellett ez a mainstream balliberális politikai irányvonal Magyarországon. A multikulturalizmus hívei gyakran elmaradottnak, rasszistának és xenofóbnak (idegenektől féltő, idegengyűlölő) bélyegzik azokat, akik nem fogadják el az álláspontjukat. De a kelet-európai társadalmakban élő emberek túlnyomó többsége elutasítja a multikulturalizmus doktrínáját. Sőt, a nemrégiben megtartott brit népszavazás eredménye rámutatott, hogy a nyugat-európai társadalmakban is éles vita zajlik ebben a kérdésben. Nézzük meg, melyek azok a fő érvek, amelyekkel bírálni szokták a multikulturalizmus eszméjét.

A nemzeti egység megbomlása

Eszerint az ellenérv szerint a multikulturalizmus megbontja a nemzetek egységét. Leépítjük az őshonos kultúrát, hogy a kisebbségi kultúrák számára helyet készítsünk. A multikulturális társadalmak – hangzik az ellenérv – megfosztották az embereket az etnikai identitásuktól: „angol vagyok”, „francia vagyok”, ez ma már nem árulja el valakiről, hogy milyen nemzetiséghez, valláshoz tartozik, illetve hogy honnan származik. A kritikusok szerint ez a gyakorlat az ember alapösztönével megy szembe – az ember társas lény, aki tartozni akar valahová. A multikulturalizmus így súlyos belső konfliktusokat eredményez a társadalmakban – ezt bizonyítják a statisztikák, melyek szerint az ilyen országokban egyre növekszik az erőszak a különféle nemzetiségek között.

Az egymás mellett élő megannyi kultúra mindig is harcolni fog a dominanciáért – törvényes és erőszakos eszközökkel egyaránt. A nemzetiségek gettósodni fognak, és párhuzamos társadalmak jönnek létre –, ez feszültségeket eredményez. Az emberek többsége képes együtt élni na-

gyon másféle emberekkel is, de az is elmondható, hogy a többség a saját kultúráját mindig preferálni fogja a többivel szemben. Nehéz letagadni, hogy a legtöbben jobban szeretünk olyan emberekkel együtt lenni, akik hasonlóan gondolkodnak, akiknek hasonló a világnézetük és az élettapasztalatuk, mint a miénk.

Öslakosok üldözése és a „fordított migráció”

Egyesek azt nehezményezik, hogy miközben a bevándorlók kritizálhatják és akár nyíltan rasszisták is lehetnek a domináns etnikummal szemben, addig a politikai korrektség miatt lehetetlen az öslakosoknak nyíltan és tényszerűen kritizálniuk a migránsokat. Ennek eklatáns példája volt tavaly szilveszterkor a média hallgatása, amikor migránsok számos német városban nemi erőszakot követtek el több

Khalid Zerkani molenbeeki szalafita prédikátor, a több mint 150 embert legyilkoló terrorsejt szellemi irányítója.

száz nővel szemben. Ha a bevándorlók nem integrálódnak, és egyre többen vannak, ez könnyen vezethet oda, hogy az öslakosok már nem érzik magukat otthon a saját hazájukban.

A bűnözés növekedése

Az integrálatlan bevándorlótömegek a bűnözés és a terrorizmus melegágyát jelentik – hangzik a következő ellen-

Megemlékező Molenbeekben a párizsi vérfürdő áldozatairól.

Egyenrangú kultúrák?

A multikulti hívei gyakran megfélemlenek arról, hogy számos kultúra olyan gyakorlatot követ vagy követett a múltban, amelyek semmiféle tiszteletet nem érdemelnek. Néhány példa ezek közül:

- Pápua Új-Guineában évente mintegy 150 felnőttet és gyermeket égetnek el boszorkányság vádjával.
- A szintén új-guineai Dani-törzs tagjai közül sokan levágnak az ujjáikból, amikor a szeretteik meghalnak.
- A siita muszlimok a Husszein imám meggyilkolására emlékező, Asúrának nevezett ünnepükön önmagukat ostromozzák meg, ilyenkor a felnőttek és gyerekek egyaránt megsebzik saját fejüket, hogy a vérük kifolyjon.
- Bizonyos kultúrákban a mai napig elfogadott a rabszolgatartás – a Földön

érv, amit a legszemléletesebben az Abdelhamid Abaaoud vezette, fiatal marokkóiakból verbuválódott molenbeeki terrorista szupersejt esete támaszt alá. Abaaoud és társai – többek között a korábban férfitprostituáltként és drogdílerként is tevékenykedő Salah Abdeslam – piti bűnözőként éltek le kamasz- és fiatal felnőttkoruk éveit Brüsszel rohamosan gettósodó kerületében, míg nem a kerületben tevékenykedő, szintén marokkói származású Khalid Zerkani szalafita prédikátor hatására csatlakoztak az Iszlám Államhoz. (Lásd: *Így éltem Molenbeekben. Hetek, 2015. november 27; A gengszter-izlám apostola. Hetek, 2016. április 22.*)

A molenbeeki szupersejt a novemberi párizsi vérfürdő 120 és az idén márciusi brüsszeli robbantások 35 áldozatának haláláért felelős, de a bevándorlók lakta kerületek gettósodása és az ijesztő bűnözési mutatók közötti összefüggés a negyven éve a multikulti bűnkörében élő Svédország, vagy éppen Hollandia és Németország közvéleményét épp úgy foglalkoztatja, mint az Abaaoudék által sokkolt belga vagy francia társadalmat.

A kultúrák relativizálása

A kritikusok rámutatnak, hogy a multikulturalizmus hamis egyenlőséget feltételez a kultúrák között, és ezzel megkérdőjelezi a civilizációs fejlődés értékeit. Vannak más népcsoportok felé intoleráns kultúrák, léteznek a nők jogait súlyosan korlátozó kultúrák (például iszlám), továbbá léteznek a babonáságot a tudomány fölé, a varázslókat az orvos tudomány fölé helyező kultúrák.

Sokan a liberalizmus és tolerancia alapján vallják a multikulturalizmust: minden kultúra felé legyünk toleránsak és befogadóak. De mely kultúrákat fogadnánk be a multikulturális utópiánkba, és melyeket nem? Mi van, ha egy kultúra meg akarja változtatni a mi törvényeinket, hogy azoka kevésbé liberálisak vagy demokratikusak tegye? És mi van azokkal a kultúrákkal, ahol a mai napig bestseller a *Mein Kampf*, vagy legitim érdekérvényesítő eszköz a terrorizmus?

Bizonyos kultúrák értékrendje és szokásai élesen eltérnek a mi nyugati elveinktől – és ezt a multikulturalizmus gyakran nem veszi figyelembe.

csontkítják, de a „női körülméletésnek” nevezett barbárság a muszlim világ jelentős részén (így Egyiptomban, Szudánban, Szomáliában, Dzsibutiban), sőt bizonyos kopt keresztény területeken is (például Etiópiában) élő szokás a mai napig. (A muszlim világ más része, így Irán, Szudán-Arábia vagy éppen Jordánia azonban ma már tiltja a borzalmas beavatkozást).

- Az Amazonas mentén élő Janomano törzs tagjai gyakran megeszik a meghalt szeretteik hamvait.
- A hindu családok évente legalább öt állatot áldoznak fel a gonosz szellemek távoltartása céljából.
- A hinduknál napjainkban is előfordul esetenként, hogy egy özvegy elégeti magát a férje temetésekor.
- A megkövezést mint kivégzési formát esetenként ma is alkalmazzák (leggyakrabban házasságtörőkkel vagy éppen homoszexuálisokkal szemben) az afgán, az iráni, a nigériai, a pakisztáni, a szudáni, a szaúdi kultúrákban. ❖

ma több rabszolga van, mint bármikor a történelem során.

- Egyes ausztrál törzseknél a férfiaság elérésekor a fiúknak lándzsával kiütik egy egészséges fogukat.
- Bangladesben, Maliban, Mozambikban és Nigerben a lányok több mint felét gyermekkorukban kényszerítik házasságra.
- Szaúd-Arábiában és Iránban napjainkban is tartanak nyilvános kivégzéseket, előbbi országban a fő kivégzési módszer a lefejezés, ugyanúgy, mint az Iszlám Államban.
- A kannibalizmus gyakorlata még mindig létezik egyes törzseknél és bizonyos latin-amerikai bűnözői csoportoknál is.
- Szenegálban minden ötödik lány nemi szervét még gyermekkorban meg-

A nyugati civilizáció
múlt fogalmak

Ez az ideológiai demontázsa azt, ha egy nyugati ember büszke a kultúrája örökségére, domináns nyugati kultúrát minden fórumon latívizálni kívánja. Folyton a Nyugat bírálatát igazolja, az értéket elbálgatja. Mintha a lapban levő minden másért a nyugati civilizáció lenne a felelős.

Ez a felfogás a nyugati országokat gyengíti a dumaikra büszke társadalmakkal szemben. Még a demokrácia, a jogállamiság, a női egyenjogúság, az állam és egyház szétválasztása, a tudományok tekintélye, az emberi szabadságjogok, a rabszolgaság eltörlése vagy a kulturális fejlődés mind a zsidó-keresztény civilizáció vívmányai.

Az őshonos kultúra erodálódik

A kritikusok szerint a multikulturalizmus elfajta kulturális genocídium – az őshonos kultúra lassú halálra kárthatása. Emellett elfosztja az eredeti nemzetségekhez tartozó ereket is attól, hogy a saját örökségüket, gyományaikat és vallásukat megszeressék velük.

Mivel tagadja a nemzeti kultúra elsőbbségét, multikulturalizmus alássa a közös történelmet kialakulását, és elősegíti az őshonos kultúra elfeledését. Egy fikatív, de egyáltalán abszurd példa: Gárdonyi Géza *Egri csillagok* című regénye hosszú ideje alapvető értéke a magyar irodalomnak. Egy multikulturális Magyarországon ezt is felül kellene vizsgálni – a zény egyes részei súlyosan sértően hatnának nuszlimhívó magyarok számára.

Munkaerő-piaci feszültségek

Vitathatatlan, hogy ha nagy számban megjelennek olyan munkavállalók a munkaerőpiacon, akik kevesebb fizetésért is elvégzik ugyanazt a munkát, amit az ott élő többi munkavállaló csak több pénzért végez el, a munkaadók et preferálhatják a többiekkel szemben. A kapitalizmus egyik fő jellemzője, ami végső során azzal jár, hogy a munkaerőtöbblet miatt bizonyos munkákért járó fizetés csökkenni fog, így az óslakosok közül sokaknak kevesebb fizetésért kell elvállalniuk ugyanazt a munkát. A munkavállalók mellett megjelenhetnek a vállalkozók is, akik sokkal kevesebb profitot is hajlandóak termékeiket piacra dobni, így olyan munkakultúrából származnak, ahol megszokott a 100 órás munkahét, és a szabadidő fogalmát nem ismerik. Ezek a jelenségek nagy feszültségeket eredményezhetnek a munkaerőpiacon.

A munkaadók szerint a multikulturalizmus legnagyobb veszteségei a sikeres, jóléti társadalmak. A végmunkások dolgoznak, amivel pénzt keresnek, de csak annyit költenek, ami az alapvető szükségleteikre kell, a megtakarításukat pedig hazaküldik. Ezzel a gyakorlattal nem jának kellőképpen hozzá a gazdaság egészségéhez, a munkájához, működéséhez. ■

Baráti üdvözlés Budapestről

A Hetek rovatvezetője válaszolt az amerikai lap Magyarországot lenéző írására

AZ AMERIKAI THE ALGEMEINER című lap – impresszuma szerint a „leggyorsabban növekvő zsidó híroldal”, amelybe számos vezető politikus, közgondolkodó és publicista ír rendszeresen – cikket közölt Magyarországról, amely több téves állítást tartalmazott. Miután számos észrevételt kaptak, a lap véleményrovatának szerkesztője felkérte lapunk rovatvezetőjét, hogy egy publicisztikai írásban válaszoljon kifogásolt írásukra. Morvay Péter cikke lapzártnak után jelenik meg a The Algemeiner print és online változatában. Az alábbiakban a válaszcikk magyar fordítását közöljük.

MORVAY PÉTER

Néhány héttel ezelőtt a The Algemeiner cikket közölt „Az Európa-bajnokságon történt tömeges náci karlendítések nyomán a francia rendőrség antiszemita tiltakozás miatt vizsgálja a magyar szurkolókat” címmel. Az írás a brit *Daily Mail* idézte, amely „néhány magyar futballhuligánról” írt, akik „náci üdvözlést gyakoroltak”. A The Algemeiner azonban már „tömeges náci karlendítésről” tudósított. Természetesen egyetlen személy részéről is elfogadhatatlan az ilyen viselkedés, és ki kell vizsgálni, illetve megbüntetni azokat, akik felelősek ezért. De nem voltak magyar szurkolók, akik a hitleri üdvözlést gyakorolták volna, tömegesen.

Az állítólagos tömeges incidenst a The Algemeiner arra használta fel, hogy igazolja azt a közelmúltbeli közvélemény-kutatást, amely szerint „a magyarok egyharmada antiszemita nézeteket vall”. A cikk továbbá azt is állítja, hogy a harmadik legnagyobb magyar párt, a szélsőjobboldali Jobbik „gyorsan növeli népszerűségét Magyarországon”. Ezeket a kijelentéseket többen vitatják Magyarországon, mert meglehetősen túlzónak tűnik, hogy minden harmadik magyar ember antiszemita lenne. Ami pedig a Jobbik „gyors népszerűség-növekedését” illeti, épp az ellenkezője igaz: 2014 óta a Jobbik elvesztette támogatóinak 35-40 százalékát, és 2016 júniusában 13-14 százalék körül áll a közvélemény-kutatásokban.

Miért fontos mindez? Azért, mert a téves információk elrejtik azokat a változásokat, amelyek Magyarországon az elmúlt nagyjából egy évtizedben végbementek. Igen, Magyarország felelős az összes európai ország közül a holokauszt során bekövetkezett harmadik legtöbb áldozatért. És Magyarország már tizenhárom évvel Hitler hatalomra jutása előtt elkezdte diszkriminálni a zsidó lakosságot. A háború után elmulasztottuk, hogy szembenézzünk ezekkel a gonoszságokkal. A kommunista rezsim úgy döntött, hogy teljes hallgatásba burkolja a kérdést.

Budapest belvárosában nőttem fel, alig néhány utcányira Theodor Herzl szülőhelyétől. De nem ismertem a nevét. Az iskolában semmit nem hallottam a zsidó történelemről vagy Magyarország gazdag zsidó örökségéről. Izrael Államról pedig azt hallottuk, hogy a haladó arab nép elnyomója és az Egyesült Államok bábja. A nyolcvanas években az egyik vezető magyar egyetemre, a Közgazdasági Egyetemre jártam, de ott is ezt a csendet tapasztaltam. Csak egy földalatti evangéliumi keresztény közösségben

hallottam először Ábrahámról, Dávid királyról, a tizenkét izraeli törzsről vagy Herzlről, David Ben Gurionról és a hatnapos háborúról.

A kommunizmus bukása óta sok minden megváltozott, ismereteink és hozzáállásunk terén egyaránt. Ma nincs olyan budapesti gyerek, aki ne tudná felismerni Herzl szülőhelyét, mert a helyet Herzl térnek hívják. Budapest vibrálóan eleven zsidó közösséggel rendelkezik, amely a harmadik legnagyobb Európában, és ez a közösség biztonságban él. Igen, előfordul kisszámú visszatérítő utcai incidens (sokkal kevesebb, mint egy évtizede), de ma a zsidók büszkén viselhetnek kipát vagy imarójtot Budapesten, nem kell tartaniuk attól, hogy ezért támadás éri őket. Jól tudjuk, hogy számos nyugati fővárosban ez nem lenne lehetséges. Büszkéek vagyunk arra, hogy az elmúlt években magyar zsidó író Nobel-díjat nyert (Kertész Imre), egy holokauszt témájú magyar film pedig Oscar-díjat (Nemes Jeles László: *Saul fia*).

Diplomáciai téren Magyarország

Izrael barátja, mint az egyetlen olyan európai uniós ország, amely hivatalosan elutasítja a BDS-t, (a bojkott, a szankciók és a tőkekivonás politikáját – a szerző megj.) és az izraeli termékek megbélyegző felcímkézését. Sok pozitív sajtóhír jelenik meg Izraelről (igen, vannak kritikusok is, de az összességben sokkal jobb, mint Nyugat-Európában), a nagyon népszerű izraeli nagykövet, Ilan Mor pedig az elmúlt öt évben a tévéstúdiók és társadalmi események gyakori vendége volt.

Továbbá Magyarországon működik az Európában messze legnagyobb filozofia, Izrael-párti, keresztény cionista közösség. A Németh Sándor lelkes vezető, több mint százezer tagú Hit Gyülekezete az elmúlt harminc évben folyamatosan támogatja Izraelt, és küzd az antiszemitaizmussal, valamint az antizionizmus ellen. A Hit Gyülekezete konferenciáin olyan Nobel-díjas írók szólaltak fel, mint Elie Wiesel és Kertész Imre, mellettük pedig többek között a Zsidó Világkongresszus elnöke, Ronald S. Lauder,

Uzi Landau izraeli miniszter, Robert Ilatov és mások. Ennek a magyar megagyelekezetenek a tevékenysége pozitívan befolyásolta a magyar kormány politikáját is.

Kiváltságnak tartom, hogy Magyarra fordíthattam Natan Saranskij *A demokrácia védelmében* című könyvét, és interjút készíthettem a szerzővel Jeruzsálemben, valamint Budapesten is. Saranskij meghatározása szerint „egy társadalom akkor szabad, ha az emberek a tartóztatástól, bebörtönzéstől vagy fizikai megtorlástól való félelem nélkül kifejezhetik nézeteiket”. Ez világos mérce. Magyarországon nincsenek politikai foglyok, és bárki félelem nélkül elmondhatja véleményét a sajtóban vagy a közösségi médiában.

Magyarország nem tökéletes társadalom. Távol vagyunk ettől. De Magyarország szabad társadalom, amely szeretné új, barátságos arcát megmutatni a világnak. Ez nem könnyű, mert vannak olyan erők, amelyek a múlthoz akarnak kötni bennünket. De kérem, segítsenek bennünket ebben a törekvésünkben! ■